

Scrisoare către Eminescu

Florin T. Roman

Dragă poetule al neamului meu românesc,
te rog cu toate versurile mele
să mă ierți că îndrăznesc
acum, în acest miez de ianuarie,
să-ți scriu, smerit, această scrisoare.
Nu vreau decât să-ți spun
că de când ai plecat
pe tărâmul în care ai sperat,
pe-aici, pe la noi,
lucrurile nu s-au prea schimbat.
Noi, frații tăi, suntem bine, sănătoși,
câteodată doar ne mai dor rănile tale mai vechi,
uneori suntem mai triști,
alteori mai voioși...
Ce să-i faci? Asta se-ntâmplă din vremuri străvechi.
Nu te-ntreb dacă tu ești bine,
știu că acum ești fericit.
Știu că acum trăiești într-o poezie veșnică, sus.
Îți mai destăinui doar, că știu că-ți pasă,
ce-au mai făcut românii de când te-ai dus:
unii te-au criticat, alții te-au lăudat,
unii te-au lovit, alții te-au mângâiat,
unii te-au rănit, alții te-au vindecat,
unii te-au ucis, alții te-au înviat.
Dragă poetule al neamului meu românesc,
iartă-mă că eu, umil confrate,
nu am făcut altceva
decât să te citesc.
Și poate, uneori, cu sufletu-mi întreg,
am reușit să te și înțeleg.